בס"ד

<u>להשתתף ביצירה / מלכה אלבה</u>

נכון שזה נפלא להשתתף ביצירה?

אנחנו הרגשנו את זה אתמול כאשר עבדנו קשה והתלכלכנו כהוגן ב"בוץ של ארץ ישראל".

'זה לא נורא, אם מזה מתלכלכים' – אמרה דבורה הגננת, 'זה בוץ של ארץ ישראל. כך לא רק הבוץ נדבק אלינו, גם אנחנו נזבקים כך אל אדמת ארצינו, הארץ הטובה שנתנה לנו במתנה מה', ומשתתפים ביצירה הנפלאה שה' יוצר לנו, בהצמחת עצים ופרחים' – כך ממש אמרה לנו דבורה שלנו.

אפילו חגית, שאוהבת להשאר תמיד חגיגית ונקייה, גם ידיה מלאו בוץ, ובכל זאת היתה שמחה.במה היא שמחה? כנראה על שהיתה שותפה ביצירה.

רוצים לדעת איך זה ייתכן שחגית כל כך שמחה, אספר לכם על הכל מההתחלה.

לפני יומיים קיבלנו פתקים מדבורה הגננת. הגננת ביקשה שנגיע למחרת: 'נעולים במגפיים (מאחר שירדו הרבה גשמים מזה יומיים), וכלי עבודה בידיים (מעדר או את ואפשר גם מגרפה)'.

היא הסבירה לנו שלקראת טו בשבט נצא כולנו לחלקה החדשה שהכין לנו ארל"ה הגנן, ליד ביה"ס החדש, שהולך ונבנה בעבורנו. אנו הילדים נזכה להשתתף ביצירת הגינה היפה, נשתול עצים ופרחים שאי"ה יצמחו ויפרחו עד שנגיע לשם ללמוד, בשנה הבאה.

ומה היה אתמול, בערב ט"ו בשבט?

כל הילדים הגיעו עם מגפיים וכלי עבודה, חוץ מילדה אחת – חגית. חגית הגיעה בלי כלום בידיים ואפילו בלי כלום ברגליים (כלומר בלי מגפיים). מיד אמרה חגית: 'אני לא רוצה! לא רוצה לשתול בכלל'.

'מדוע', שאלה דבורה בתמיהה, 'שכחת כלי עבודה? זה לא נורא. חברה תיתן לך לעבוד במעדר שלה. ושתילים – יש לנו הרבה שיספיק לכל הילדים...'

'לא', חזרה חגית וקראה, 'אני לא...' אך לפתע עצרה, השפילה את עיניה, ורצה לה לפינה רחוקה.

היא ישבה בצד, עצובה ולא רצתה לדבר עם אף אחד. היא גם לא שיחקה למרות שדבורה ניסתה לעודדה ולעזור לה.

חגית קפצה את שפתיה כאילו ננעלו במנעול, הניעה כתפיה ב'לא' מוחלט. ושוב 'לא', והדמעות כבר עמדו מבריקות בעיניה, וכמעט, כמעט זלגו.

דבורה הניחה לה להיות עם עצמה, ופנתה אל הילדים ושאלה: 'מי מוכן (או מוכנה) לעזור לנו להעביר את השתילים שבפינה אל העגלה שבחצר?'

מיד קראו כולם במקהלה: 'אני רוצה' , 'אני מוכנה', אני, אני, בבקשה'.

דבורה נתנה לכל אחד שתיל, שכל אחד יוכל לעזור.

ולפתע גם חגית הופיעה,. בידה היתה מגבת ואמרה: 'גם אני, שניים יחד אני יכולה'.

ראתה דבורה הגננת את המגבת בידי חגית וחייכה. פתאום היא הבינה מה קשה לה לילדה , שלהיות נקייה תמיד מקפידה.

תוך דקות היו כל השתילים בעגלה מוכנים להובלה למקום השתילה, והשמחה בגן היתה רבה.

דבורה תופפה ב'תוף מרים' שלה וקראה לנו למפגש הבוקר ולתפילה.

ישבנו מרוגשים ודבורה פתחה את המפגש ומכל הלב אמרה לנו: 'תודה, ילדים חמודים, תודה. כמה שמחתם אותי כשראיתי כיצד כולכם רוצים לעזור, ולעזור בשמחה. להיות שותפים לעבודה החשובה.

הנה כך כבר הכל מוכ, עוד מעט נצא כולנו מהגן לגינה. נעזור ונמשיך את הטוב שה' נתן לנו וליפות את ארצנו הטובה. איזו זכות ניתנה לנו, איזה זכות ! להיות שותפים ליצירה של ה' בהצמחת גינה יפה'.

דבורה חשבה רגע ושאלה: 'למה אתם כל כך אוהבים לעזור לי? למה? מי יכול להסביר?'

'כי אנחנו אוהבים אותך' – קראו כמה ילדים.

'כי אנחנו יודעים שמה שאת עושה ומבקשת שנעזור זה דבר טוב' – אמרה אורית , שהתלהבה כמו תמיד.

'את תמיד עושה לנו דברים טובים' – אמר אליסף.

'יפה, ילדים טובים שלי', אמרה דבורה, 'זו בדיוק הסיבה שבגללה נלך היום ליטוע עצים ופרחים באדמה שלנו וכך נוסיף עוד דבר טוב', מדוע העצים והפרחים זה דבר טוב, נסו להיזכר מה למדנו בשבועות האחרונים בגן?'

מיד הורמו האצבעות וכל אחד בתורו סיפר את מה שכבר למדנו וידענו, שהעץ הוא טוב כי הוא נותן לנו פירות וצל ויופי של צבע, וגם מהגזע אפשר להכין הרבה דברים חשובים.

'ומי עשה לנו את כל היצירה הזו של הצמחים שצומחים ועצים נהדרים? ובאיזה יום?'

'ביום השלישי' – קראו כמה ילדים.

'ה' ברא אותם' – הוסיפו ילדים אחרים.

'יפה !', קראה דבורה, אתם מקשיבים וזוכרים נהדר, חמודים'. 'ביום השלישי אמר ה' "תדשא הארץ דשא עשב מזריע זרע למינהו"[1] ועכשיו, ה' רוצה שימשיכו עצים לצמוח, שיהיו עוד ועוד עצים ופרחים כאן בעולם. הוא קורא לנו לעזור, להיות שותפים ביצירה היפה שברא. הוא קורא אלינו בתורה ואומר את המצוה: "כי תבואו אל הארץ ונטעתם כל עץ מאכל..."[2]

'עכשיו, ילדים חביבים' הוסיפה דבורה, 'כמו ששימחתם אותי והגדלתם אהבתי אותכם כשבאתם לעזור לי, ודאי נשמח עכשיו את ה' כשנלך להיות שותפים לו ביצירת עצים ופרחים, שיביאו מטובם לעולם.
בואו ילדים יקרים, נלך לשתול, וכך נהיה שותפים לקב"ה ביצירה' כך סיימה דבורה את המפגש.

'ואם נתלכלך בבוץ?' העיזה לשאול , חגית כמובן.

'אז נשמח מאוד- כי זה יהיה לנו הסימן שהתחברנו אל האדמה שה' נתן לנו במתנה, כמו הסימנים – הכוכבים – של חנהל'ה בשמלת השבת' – ענתה דבורה לחגית.

תוך כדי שירה של "כי תבואו אל הארץ" קמנו לרקוד במעגל שהפך לרכבת. בראש הרכבת, כקטר, הלכו דבורה עם חגית, הן היו המובילות וצפרו: 'טו, טו, טו, טו בשבט הגיע'.

יצאנו לחצר ולקחנו את כלי העבודה שחכו לנו, נצמדנו לעגלה והתחלנו לדחוף את העגלה עם השתילים, וצעדנו בשירה וצהלה, אל החלקה שלנו, שהיתה חומה חומה. כולה בצבע חום כהה של אדמה רטובה.

אחרי זמן קצר נהיינו גם אנו חומים, וכמעט אי אפשר היה להבדיל בין הידיים שלנו לבין האדמה , שפתאום הציצו מתוכה שתילים ירוקים, קטנים אך רעננים.

שמחנו מאוד, ונראה לי שגם הקב"ה שמח עימנו.

הרגשתי שהוא מחבק אותנו ואוהב אותנו, כי מיד כשגמרנו לשתול ורצנו אל גננו – טיפטף גשם כמו ממטרה, ודבורה אמרה שזו התודה שה' אומר לנו, שהוא חוסך לנו את ההשקייה.

חשבנו שכך ה' שלח מלאך, שאומר לכל שתיל 'גדל וצמח' כמו שסיפרה לנו דבורה אתמול.

הרגשנו שהיינו שותפים ליצירה והבוץ שנדבק בנו לא הפריע לנו בכלל כי הרגשנו שזכינו במצוה היקרה להיות שותף בנטיעה באדמה !

---

[1] בראשית א, י"א

[2] הפסוק בויקרא י"ט בפשטות מדבר על מצות ערלה, אך כתב אור החיים: "שלש מצוות נאמרו כאן. א' ביאת הארץ על דרך אומרם הכל מעלין לארץ ישראל וכו', ב' לנטוע כל עץ מאכל לשבח הארץ, ג' ולנהוג שני ערלה".

תודה לדבורה הגננת הטובה שסייעה לנו להרגיש את שמחת החג ושמחתי לשתף גם אתכם בשמחה. רותי.